

Famosos descoñecidos

Oregalo, na infancia, dunha enciclopedia sobre un país imaxinario, Gurzonía, excita na fantasía do autor as arelas de completar -coas súas linguas e os seus pobos errantes, coa súa relixión, os seus xornais e as súas guerras- ese mundo inventado que dende aquela o acompaña e que mestura co mundo real. Así, aínda que a novela se presenta coma a tradución da biografía de Entelequio Culebrius, o heroe gurzonio que a comezos do século XX conseguiu converter aquel reino en república, deixa tamén vislumbrar outros tempos escuros, máis modernos, no noso propio país. A obra recolle, en ton humorístico-didáctico, a vida exemplar do citado mozo no Instituto Medio da capital, Mimbrano, modelo de disciplina e talante liberal, onde se subliña a importancia da educación holística, académica e cívica, para a formación de cidadáns responsables.

Persoalmente, e malia as súas innegables virtudes, Culebrius non conseguiu caerme simpático. Se cadra, polo seu aire de neno “Juanito”, neste caso co-

Con exceso de parénteses

DOLORES MARTÍNEZ TORRES

ma paradigma dun nobre, culto e bo revolucionario -un pouco marxista coma Groucho e

outro pouco coma Karl-, que ademais de laureado poeta é fillo obediente, excelente amigo e mártir de corazón puro que non dubida en inmolarse para salvar á súa patria do malvado ditador, sempre tan oportuno a estes efectos.

D e certo que haberá quen se entreteña en descifrar as claves desta historia de disfraces e

bromas privadas; quen se divirta ao recoñecer os personaxes e as circunstancias que, convocados a actuar na peza máis ou menos de incógnito, se presumen tras os nomes ficticios. Mais, tamén, creo que as case 300 páxinas da novela -un relato pormenorizado de case todo, construído con avasalladora prolixidade de detalles e personaxes secundarios- poden poñer a proba a paciencia dos que non se contaxien do seu peculiar humor -baseado nun cóctel de retórica académica, irónicos cultismos e desmesura oratoria-, e mesmo facer desistir aos que non se acomoden ao seu dilatado tempo interno, a eses longos períodos que compoñen parágrafos compactos mentres a acción avanza morosamente, alambicada entre múltiples parénteses. Que Gurzonía non é Tlön, fica claro; mais, en calquera caso, velaquí un exercicio narrativo que practica a “intelixencia de inventar famosos descoñecidos”.

ÁLVAREZ CÁCCAMO,
Alfonso, A revolución dos globos, Ed. Galaxia, Vigo, 2008, páxinas.